

ma isä piddi toitma nenda, kuidä isä tedda temma nore ea aeal toitiš, kooliš ja kašwataš; agga perremees hoidiš tedda sandiste, nenda kui saggedaste mitmes kohtas on nähha.

Wimaks teggi poeg isäle moldi, kust seest isä piddi söma, nenda kui käsidadele tehakse.

Perremehhe poeg tulli ja watas, kuidä isä moldi teggi ja ütles rõõmsa mele ja heälega: „Ennäh taat! kui minna üks kord sureks saan ja sinna ni wanna olled kui wanna taat praego on, siis tahhan sulle ka nisugguse molli teha, kust seest sinna woid süa!“

Sedda kuuldes jäi perremees mõtlema, häbenes ennast, wiiskas moldi ärra ja isä piddi nüüd sest päewast sadit teiste seas söma; sest need sõnnad tullid perremehhe mele: „Sinna pead omma isä ja emma auustama, et sinno käsfi hästi käib ja sinna kaua ellad ma peal!“

Tõsine sõbber.

Iggal innimesel on ommad sõbrad, wiha mehhed, kaetsejad ja waenlased, ja need kõik,

kellel need tembud jures on, nimmetawad endid saggedaste, silma kirjaks, meie sõbraks; agga on ommeti, kui pikkemalt neid õppime tundma, kawwalad sõbrad, kes meie suust sõnno otšiwad, et teine kord sedda wallusamine, meile waewa saaksid teha; isärranis weel siis, kui omma kässo lootwad sada. Wahhest on se ka mõnne jures üks pahha willund wiis, et temma ennast wägga targaks peab ja teab teist paljo juhhatada, sest kegi ei olle temma melest ni tark ja õige, kui temma ja sedda tunneme sest, kes teisi paljo tagga rääkiwad ja ikka teiste innimeste wiggad teab ülles arwata; agga mitte isse ommad! Nisugguse sõbra eest peame ennast ikka kolm sammo emale hoidma. Üks tõsine sõbber on wägga arwast leida ja on ennam wäärt, kui isä ja emma, wend ehk õdde. Siin allamal seisab üks luggo tõsifest sõbrast:

Inglismaal Londoni linnas, tulli ühhel päewal tundmata mees uhkes rides, waese kallewiteggia jure ja küsis: „Kuidas käsfi käib Tomas?“ — „Sandiste, auus herra, wägga sandiste!“ — „Oh!“ hüdis wderas, „se on